

δικαστικός έλεγχος, που αφορά την προϋπόθεση σχετικά με το συμφέρον της υπηρεσίας, πρέπει να περιοριστεί στο ζήτημα αν η ΑΔΑ χρησιμοποίησε προδήλως εσφαλμένως την εξουσία της εκτίμησης. Το Πρωτοδικείο προέβη εξάλλου σε εσφαλμένη εκτίμηση του συμφέροντος της υπηρεσίας και παρέλειψε να λάβει υπόψη το συμφέρον του υπαλλήλου. Εφάρμοσε δε εσφαλμένως την αρχή της αναλογικότητας, αποφασίζοντας ότι η προσβαλλόμενη απόφαση τηρεί την αρχή αυτή, ενώ δεν ήταν ούτε πρόσφορο μέτρο, ούτε το λιγότερο δεσμευτικό. Το Πρωτοδικείο υπέπεσε επίσης σε πλάνη κατά την εκτίμηση της αντιστοιχίας ή της συγκρισιμότητας της νέας θέσης προς την παλαιά θέση εργασίας. Πράγματι, σύμφωνα με τη συλλογιστική του Πρωτοδικείου, κάθε νέος διορισμός που συνδέεται με τον υφιστάμενο βαθμό πληροί το κριτήριο της αντιστοιχίας των θέσεων εργασίας. Τέλος, το Πρωτοδικείο δεν ανέφερε τα στοιχεία που χρησιμοποιήθηκαν για την εκτίμηση της ηθικής βλάβης που υπέστη ο αναιρεσείων.

Το Πρωτοδικείο υπέπεσε επίσης σε πολλά νομικά σφάλματα. Κατ' αρχάς, απήλλαξε της υποχρέωσης αιτιολογίας, που έχει καθιερωθεί ως γενική αρχή του δικαίου, την απόφαση περί αναδιορισμού, ως απλό μέτρο εσωτερικής οργανώσεως. Στη συνέχεια, το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε πλάνη περί το δικαίο μη διαπιστώνοντας την προσβολή του δικαιώματος σε δίκαιη δίκη σε βάρος του αναιρεσείοντος. Το Πρωτοδικείο υπέπεσε επίσης σε πλάνη περί το δικαίο ως προς την εφαρμογή του δικαιώματος της ελευθερίας εκφράσεως, παραλείποντας να αποφανθεί σαφώς ως προς το περιεχόμενο του δικαιώματος της ελευθερίας εκφράσεως, της οποίας έπρεπε να απολαύει ο αναιρεσείων στην συγκεκριμένη περίπτωση. Τέλος, το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε πλάνη περί το δικαίο ως προς την εφαρμογή των δικαιωμάτων άμυνας και συγκεκριμένα του δικαιώματός του σε ακρόαση πριν από την απόφαση νέου διορισμού.

Αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε με διάταξη της 15ης Ιουλίου 2004 η Commissione Tributaria Provinciale di Napoli στο πλαίσιο της εκκρεμούς ενώπιόν της υποθέσεως μεταξύ Casa di Cura Privata Salus SpA και Agenzia Entrate Ufficio Napoli 4

(Υπόθεση C-18/05)

(2005/C 93/09)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική)

Με διάταξη της 15ης Ιουλίου 2004, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 20 Ιανουαρίου 2005, η Commissione Tributaria Provinciale di Napoli υπέβαλε, στο πλαίσιο της εκκρεμούς ενώπιόν της υποθέσεως μεταξύ Casa di Cura Privata Salus SpA και Agenzia Entrate Ufficio Napoli 4, στο Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

Ερωτάται:

1. αν η κατά το άρθρο 13, Β, στοιχείο γ', της έκτης οδηγίας 77/388/ΕΟΚ ⁽¹⁾ του Συμβουλίου, της 17ης Μαΐου 1977, απαλλαγή αφορά τον φόρο προστιθέμενης αξίας ο οποίος κατεβλήθη σε προηγούμενο στάδιο για την αγορά αγαθών τα οποία διατίθενται για πράξεις απαλλασσόμενες του φόρου ή τις περιπτώσεις εκείνες όπου ο υποκείμενος στον φόρο ο οποίος απέκτησε αγαθά διατιθέμενα για την ολοκλήρωση παρομοίων πράξεων προτίθεται ακολούθως να παραχωρήσει τα εν λόγω αγαθά σε άλλους υποκείμενους στον φόρο,
2. αν η εν λόγω διάταξη περιέχει ή μη ανεπιφύλακτο και επαρκώς ακριβή κανόνα, ώστε να τυγχάνει άμεσης εφαρμογής στην εθνική έννομη τάξη,
3. πώς επηρεάζει, για τους σκοπούς της άμεσης εφαρμογής της οδηγίας, η προαναφερθείσα διάταξη του άρθρου 13, Β, σύμφωνα με την οποία τα κράτη μέλη, προβαίνοντας στην εφαρμογή του κανόνα (Β, στοιχείο γ'), οφείλουν να ορίζουν τις προϋποθέσεις ώστε να «αποτρέπεται ενδεχόμενη φοροδιαφυγή, φοροαποφυγή και κατάχρηση».

⁽¹⁾ ΕΕ ειδ. έκδ. 09/001, σ. 49.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά του Βασιλείου της Δανίας που ασκήθηκε στις 20 Ιανουαρίου 2005

(Υπόθεση C-19/05)

(2005/C 93/10)

(Γλώσσα διαδικασίας: η δανική)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους Ν. Β. Rasmussen και G. Wilms, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο, άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 20 Ιανουαρίου 2005 (τηλεομοιοτυπία 14.01) προσφυγή κατά του Βασιλείου της Δανίας.

Η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο:

— να αναγνωρίσει ότι το Βασίλειο της Δανίας, μη καταβάλλοντας στην Επιτροπή ποσό 18 687 475 DKK ως ιδίους πόρους με τόκους υπερημερίας από τις 27 Ιουλίου 2000, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το κοινοτικό δίκαιο, ιδίως δε από το άρθρο 10 της Συνθήκης ΕΚ, καθώς και από τα άρθρα 2 και 8 της αποφάσεως 94/728/ΕΚ, Ευρατόμ ⁽¹⁾ του Συμβουλίου, της 31ης Οκτωβρίου 1994, για το σύστημα των ιδίων πόρων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων·

— να καταδικάσει το Βασίλειο της Δανίας στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι προσφυγής και κύρια επιχειρήματα:

Το αναφερόμενο στο αίτημα ποσό συνίσταται στους δασμούς που οι δανικές τελωνειακές αρχές παρέλειψαν να εισπράξουν από μια επιχείρηση κατά το χρονικό διάστημα 1994-1997 και οι οποίες εσφαλμένως έδωσαν άδεια εισαγωγής ορισμένων εμπορευμάτων με μηδενικό συντελεστή. Η άδεια δόθηκε ως αφορώσα εμπορεύματα προοριζόμενα για ενσωμάτωση σε πλοία, λέμβους ή σκάφη, ή για τον εξοπλισμό ή τον καταρτισμό τους, σύμφωνα με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2658/87 ⁽¹⁾ του Συμβουλίου, της 23ης Ιουλίου 1987, για τη δασμολογική και στατιστική ονοματολογία και το κοινό δασμολόγιο, παράρτημα 1, τμήμα II. Τα εμπορεύματα εντούτοις προορίζονταν για την κατασκευή εμπορευματοκιβωτίων και δεν μπορούσαν, όπως αναγνώρισαν αργότερα και οι δανικές αρχές, να επιπουν στην προπαρατεθείσα διάταξη.

Οι δανικές αρχές παρανόμως παρέλειψαν να θέσουν το εν λόγω ποσό στη διάθεση της Επιτροπής ως ιδίους πόρους. Οι προβαλλόμενοι εν προκειμένω ισχυρισμοί είναι αντίστοιχοι προς τους ισχυρισμούς που προέβαλε η Επιτροπή με την προσφυγή της κατά της Δανίας στην υπόθεση C-392/02 ⁽²⁾.

⁽¹⁾ ΕΕ L 293 της 12.11.1994, σ. 9.

⁽²⁾ ΕΕ L 256 της 7.9.1987, σ. 1.

⁽³⁾ ΕΕ C 31 της 8.2.2003, σ. 4.

Αίτηση του Tribunale Civile e Penale di Forlì για την έκδοση προδικαστικής απόφασης, υποβληθείσα με διάταξη της 14ης Δεκεμβρίου 2004 στα πλαίσια της ποινικής δίκης κατά του K.J.W. Schwibbert

(Υπόθεση C-20/05)

(2005/C 93/11)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική)

Με διάταξη της 14ης Δεκεμβρίου 2004, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 21 Ιανουαρίου 2005, το Tribunale Civile e Penale di Forlì υπέβαλε στο Δικαστήριο, στα πλαίσια της ποινικής δίκης που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου κατά του K.J.W. Schwibbert, τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

Ερωτάται:

— αν η επίθεση του διακριτικού σήματος SIAE συμβιβάζεται με την οδηγία 92/100/ΕΟΚ του Συμβουλίου ⁽¹⁾ σχετικά με το δικαίωμα εκμισθώσεως, το δικαίωμα δανεισμού και ορισμένα δικαιώματα συγγενικά προς την πνευματική ιδιοκτησία στον τομέα των προϊόντων της διανοίας, καθώς και προς το άρθρο 3 της Συνθήκης και τα άρθρα 23 έως 27 της Συνθήκης ΕΚ·

— αν συμβιβάζεται επίσης με τις οδηγίες 83/189/ΕΟΚ του Συμβουλίου ⁽²⁾ και 88/182/ΕΟΚ ⁽³⁾.

⁽¹⁾ ΕΕ L 346 της 27/11/1992, σ. 61.

⁽²⁾ ΕΕ L 109 της 26/4/1983, σ. 8.

⁽³⁾ ΕΕ L 81 της 26/3/1988, σ. 75.

Αίτηση εκδόσεως προδικαστικής απόφασης την οποία υπέβαλε με απόφαση της 18ης Ιανουαρίου 2005 το College van Beroep voor het bedrijfsleven στο πλαίσιο των υποθέσεων 1.G.J. Dokter, 2. Maatschap Van den Top, 3. W. Boekhout, κατά Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit

(Υπόθεση C-28/05)

(2005/C 93/12)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική)

Με απόφαση της 18ης Ιανουαρίου 2005, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 28 Ιανουαρίου 2005, το College van Beroep voor het bedrijfsleven υπέβαλε, στο πλαίσιο των εκκρεμοσών ενώπιον της υποθέσεων μεταξύ 1.G.J. Dokter, 2. Maatschap Van den Top, 3. W. Boekhout, και Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit, στο Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

1. Έχει άμεσο αποτέλεσμα η κατά το άρθρο 11, παράγραφος 1, πρώτη περίπτωση, σε συνδυασμό με το άρθρο 13, παράγραφος 1, δεύτερη περίπτωση, της οδηγίας 85/511/ΕΟΚ ⁽¹⁾ υποχρέωση των κρατών μελών να μεριμνούν ώστε οι εργαστηριακές εξετάσεις για την ανεύρεση της παρουσίας αφθώδους πυρετού να πραγματοποιούνται από ένα εθνικό εργαστήριο που αναφέρεται στο παράρτημα Β της οδηγίας 85/511/ΕΟΚ;

2 α. Έχει το άρθρο 11, παράγραφος 1, της οδηγίας 85/511/ΕΟΚ την έννοια ότι συνδέονται έννομες συνέπειες με το γεγονός ότι η παρουσία αφθώδους πυρετού διαπιστώνεται από εργαστήριο που δεν αναφέρεται στο παράρτημα Β της οδηγίας 85/511/ΕΟΚ;

β. Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο ερώτημα 2α:

Σκοπεί το άρθρο 11, παράγραφος 1, της οδηγίας 85/511/ΕΟΚ στην προστασία των συμφερόντων των ιδιωτών, όπως των προσφευγόντων της κύριας δίκης; Αν όχι, μπορούν ιδιώτες, όπως οι προσφεύγοντες της κύριας δίκης, να επικαλεσθούν παράβαση ενδεχομένως των υποχρεώσεων που απορρέουν από αυτή τη διάταξη για τις αρχές των κρατών μελών;